

ק"פ 46527/03/23 - חנוך נבו נגד אריה סמיונוב אינו מיוצג

בית משפט השלום בפתח תקווה

ק"פ 46527-03-23 סמיונוב נ' נבו

לפני	כבוד השופט עודד מורנו
המבקש	חנוך נבו ע"י ב"כ עו"ד אביחי חג'בי
נגד	
המשיב	אריה סמיונוב אינו מיוצג

החלטה

מבוא

בפניי בקשה להורות על פסיקת הוצאות הגנה מלאות עבור המבקש, לאחר שהחלטתי לבטל את הקובלנה שהוגשה כנגדו ביום 13.9.23. ברקע הדברים יש לציין את השתלשלות ההליכים כפי שיפורט להלן.

השתלשלות ההליכים

1. דרכה של עתירה זו לפסיקת הוצאות מתוארת בהרחבה בבקשת הסנגור המלומד, עו"ד חג'בי. ביום 6.9.22 הגיש המשיב כנגד המבקש קובלנה פלילית במסגרת ק.פ. 9074-09-22 (להלן: "**הקובלנה הראשונה**").

2. ביום 13.12.22 הגיש המבקש בקשה לגילוי חומר חקירה בקובלנה הראשונה בגופה ביקש לקבל את גיליון התלונות המתעד את כל התלונות שהגיש המשיב נגד המבקש וכן את גיליון הרישום הפלילי של המשיב הכולל תיקים סגורים ופתוחים, שישה עשר במספר, שהתקבלו בהמשך.

3. ביום 5.1.23 התקיים דיון במעמד הצדדים במהלכו ביקש ב"כ המבקש לבטל את כתב הקובלנה מטעמים של הגנה מן הצדק ו/או פגם ופסול בכתב הקובלנה בהתאם לסעיף 149(10) ו-149(3) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**חוק סדר הדין הפלילי**").

הסנגור טען כי העובדות המתוארות בכתב הקובלנה מקימות עבירה של הסגת גבול תוך נשיאת נשק חם או קר לפי סעיף 447(ב) לחוק העונשין התשל"ז-1977. עבירה זו אינה מנויה בתוספת השנייה לחוק סדר הדין הפלילי המסדירה את סוגי העבירות בשלן ניתן להגיש כתב קובלנה. כמו כן, הוסיף הסנגור, כ הקובל צירף ראיות לכתב הקובלנה בניגוד

לסעיפים 70 ו-85 לחוק סדר הדין הפלילי, המסדירים את אופן הגשת כתב האישום וקובלנה פלילית.

4. לאחר שב"כ הצדדים לא הגיעו להבנות, בית המשפט נתן החלטתו וקיבל את עמדת המבקש תוך שהוא מורה על ביטול הקובלנה הראשונה.
5. המשיב, שלא השלים עם החלטה זו, הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי על החלטת בית המשפט מיום 5.1.23 (עק"פ 34729-01-23).
6. ביום 19.3.23 התקיים דיון בערעור במסגרתו המליץ בית המשפט למשיב לחזור בו מן הערעור והמשיב עשה כן.
7. ביום 21.3.23, הגיש המשיב את אותה הקובלנה באותו הנוסח בדיוק, אך הפעם, לבית המשפט בכפר סבא תוך השמטת סעיף 447(א) בפרק הוראות החיקוק (ק.פ 46527-03-23- להלן: "הקובלנה דנן").
8. המבקש הגיש בקשה להעברת הדיון בקובלנה דנן לבית משפט השלום בפתח תקווה לפי סעיף 49(א) לחוק בתי המשפט (נוסח משולב), התשמ"ד-1984.
9. ביום 29.5.23 קבע כב' הנשיא מנחם מזרחי כי בשל סד הזמנים הקצר שנותר לדיון הוא דוחה את הבקשה אולם בית המשפט בכפר סבא יכול לבחון אותה בשנית.
10. ביום 6.6.23 התקיים דיון בבית המשפט השלום בכפר סבא בקובלנה דנן. במסגרת הדיון טען ב"כ המבקש כי המשיב עושה שימוש לרעה בהליכי משפט ומבצע, דה פקטו, "פורום שופינג", בין בתי משפט השלום במחוז מרכז, שעה שהפעם החליט להגיש את הקובלנה בבית משפט השלום בכפר סבא.
11. בית משפט השלום בכפר סבא (כב' השופט ע. פרייז) קיבל את עמדת הסנגור והורה כי הקובלנה דנן תועבר לבית משפט השלום בפתח תקווה:

"... העובדה שכתב הקובלנה הוגש בסופו של דבר לבימ"ש אחר, בהחלט מעוררת תחושה קשה של רצון מצד הקובל שלא להגיע שוב לבימ"ש שבו התקבלה החלטה ממנה לא היה שבע רצון...ברור כי לכך ביהמ"ש לא יתן יד. הדברים אינם נעוצים בשאלה של סמכות מקומית אלא נוגעים לתחושה חזקה של חוסר צדק..."

ההדגשות בכל הציטוטים בהחלטה זו אינן במקור - ע.מ

12. בהמשך להחלטת בית משפט השלום בכפר סבא, הורה כב' סגן הנשיא השופט ארז נוריאלי ביום 7.6.23 כי הקובלנה דנן תידון בפני מותב זה.
13. ביום 31.8.23 העלה המבקש טענה מקדמית מפורטת בהתאם לסעיפים 149(10) ו-149(3) לחוק סדר הדין הפלילי.

ראשית, לטענת הסנגור עולה כי מעיון בכתב הקובלנה דנן, מסתבר כי המשיב ממאן לקבל את החלטת בית המשפט הנכבד מיום 5.1.23 תוך שהוא נוהג במניפולציה ומשמיט את הוראות החוק בפרק הוראות החיקוק בלבד, על אף שבית המשפט קבע בהחלטתו כי העובדות המתוארות בכתב האישום הן הבסיס לכתב האישום. לא יעלה על הדעת שהמשיב

"יכשיר" את כתב הקובלנה בכך שישמיט את הוראת החיקוק ובאותה נשימה עובדות כתב האישום מגלות הוראת חיקוק אחרת, נוספת, מזו שצוינה בכתב הקובלנה ואינן מצוינות בתוספת השנייה לחוק סדר הדין הפלילי.

שנית, הוא כי יש להורות על ביטול הקובלנה מטעמים של הגנה מן הצד שכן המשיב מתעלל במבקש במשך שנים ומתוך 16 תיקי החקירה בהם הגיש המבקש כנגד המשיב תלונות ניתן ללמוד על התעללות זו.

המשיב התנגד לטענות המקדמיות ולביטול הקובלנה דנן וביקש לקיים דיון.

14. ביום 13.9.23 התקיים דיון בבקשה. בית המשפט קבע בסופו של דבר כי יש לקבל את הטענות המקדמיות של ההגנה ולהורות על ביטול הקובלנה דנן הן מחמת פגם ופסול בכתב האישום והן מחמת הגנה מן הצדק בהתאם לסעיפים 149(3) ו-149(10) לחוק סדר הדין הפלילי והכל מהנימוקים המפורטים באותה החלטה.

15. כעת כאמור הוגשה בקשה לפיצוי המבקש על הוצאות הגנתו בסך של ₪ 96,400 במפורט בסעיף 49 לבקשת המבקש.

טענות הצדדים

16. הסנגור פירט את התנהלות המשיב במסגרת ההליכים הפליליים בינו לבין המבקש. כפי שתואר על ידי הסנגור, המשיב מיאן לקבל את החלטות בית המשפט פעם אחר פעם וגרר את המבקש לערכאות שונות במטרה ברורה להתנכל לו. לטענתו, התנהלות שכזו יש בה בכדי לתמוך בפסיקת הוצאות משמעותיות עבור המבקש. טענה זו התבססה על פסיקה אליה הפנה ב"כ המבקש.

17. המשיב בתגובתו טען טענות רבות, וב"כ המבקש השיב לעיקריות שבהן: המשיב ציין כי בידי בית המשפט סמכות להורות על הטלת הוצאות אך ורק על מי שהורשע בדין בהתאם לסעיפים 77 ו-79 לחוק העונשין התשל"ז-1977. לגבי טענה זו, השיב ב"כ המבקש כי הפנה בבקשתו לפסקי דין אשר התוו את הכללים באשר לפסיקת הוצאות כנגד קובל אשר טענותיו נדחו. לטענתו, במקרה דנן יש לקבל את טענות המבקש ביתר שאת שעה שהמשיב "פילש בבוא" הפלילי את המבקש תוך שהתנהל בחוסר תום לב ומיאן לקבל את החלטות בית המשפט.

18. בנוסף המשיב טען כי המבקש הגיש כנגדו 13 תלונות ואילו הוא הגיש כנגד המבקש 3 תלונות בלבד. לטענת ב"כ המבקש יש בכך דווקא בכדי להוכיח את טענתו לפיה המשיב עושה כל שביכולתו למרר את חייו של המבקש. מכל מקום נטען כי יש להתעלם מהתיקים הסגורים שצורפו לתגובת המשיב בייחוד נוכח העובדה שהבקשה לקבלת הוצאות הוגשה בגין הליכים אשר אליהם "זימן" המשיב את המבקש. המשיב טען כי המבקש הינו אדם מסוכן. לכך השיב ב"כ המבקש כי המבקש נעדר עבר פלילי. לטענת המשיב הדוגמאות שהובאו מהפסיקה באשר לגובה הפיצויים הינן דוגמאות שאינן רלוונטיות שכן מדובר בתיקים אשר התנהלו עד תום ההליכים. לכך השיב ב"כ המבקש כי המקרה דנן חמור יותר שכן המשיב זימן את המבקש לשלוש ערכאות שונות - בבית משפט זה, בבית המשפט המחוזי וכן בבית משפט השלום בכפר סבא. המשיב ציין כי הגיש קובלנה חדשה כנגד המבקש בגין אותו אירוע. ב"כ המבקש טען כי בכך מתחזקת התחושה לפיה המשיב רודף את המבקש וכן כי העובדות בקובלנה החדשה סותרות את הנאמר בקובלנה הראשונה ובקובלנה דנן.

19. סעיף 68 לחוק סדר הדין הפלילי קובע:

"על אף האמור בסעיף 11 רשאי כל אדם להאשים בעבירה מן המנויות בתוספת השניה על ידי הגשת קובלנה לבית המשפט".

20. מרבית העבירות המנויות בתוספת השניה הן במהותן בעלות אופי של סכסוך פרטי שדרגת חומרתן אינה מהגבוהות ביותר. עם זאת, נקבע בפסיקה כי הליך הקובלנה חייב לשקף אינטרס ציבורי ראוי (ע"פ 2124/91 רון נ' כור תעשיות בע"מ ואח', (פורסם בנבו, 19.10.93).

21. המחוקק הקפיד להבהיר כי חרף ניהולו של ההליך בידי אדם פרטי, מדובר בהליך פלילי של ממש. כך קבע המחוקק בסעיף 70 לחוק סדר הדין הפלילי:

22. **"הוראות חוק זה הנוגעות לכתב אישום יחולו על הקובלנה, בשינויים לפי העניין..."**

23. כפי שעולה מעקרונות היסוד של ההליך הפלילי וכן מסעיף 68 לחוק סדר הדין הפלילי, הליך הקובלנה הפלילית הפרטית הוא חריג לכלל הבסיסי לפיו המדינה היא האחראית לניהולו של ההליך הפלילי ולאכיפת הנורמות הפליליות. בהקשר זה יצוין כי הוגשה הצעת חוק סדר הדין הפלילי (תיקון מס' 74) (ביטול קובלנה), התשע"ו-2016 (ה"ח 1017, ע"מ 500). הצעת חוק זו מבקשת לבטל כליל את מוסד הקובלנה הפלילית הפרטית.

24. בית המשפט העליון עמד לא אחת על החסרונות הנובעים מהאופן החריג של ניהול ההליך הפלילי בידי גורם פרטי. כך למשל נכתב בבג"ץ 1322/22 דיאנה כהן נ' מלמד (פורסם בנבו, 31.3.22):

25. **"הקובל אינו כפוף לביקורת ולבקרה, מניעיו עלולים להיות פסולים, והקובלנה הפלילית היא כלי עוצמתי שניתן להשתמש בו לרדיפה ולהתנכלות..."**

26. כך נפסק בעניין זה בבג"ץ 4957/08 שורת הדין ואח' נ' היועץ המשפטי לממשלה ואח' (פורסם בנבו, 17.10.10):

"על קשייה העיקריים של הקובלנה הפרטית נמנית העובדה כי היא אינה מותנית בקיומן של ערבויות הכרוכות בניהול הליך פלילי בידי המדינה, המבטיחות, בין היתר, כי קודם להאשמת אזרח בביצוע עבירה פלילית, תקוים חקירה מספקת, תיאספנה ראיות מספיקות צורך הגשת כתב האישום... יתר על כן, הליך הקובלנה עלול להיות מונע מרגשי נקם או הטרדה ואף להביא להליך סרק, המשחית את

זמנה של מערכת המשפט לריק...

בית המשפט העליון התייחס גם לקשיים הטמונים בהליך הקובלנה הפלילית הפרטית וקבע בין היתר כדלקמן:

"... קיים חשש שהקובל מונע מרגשי נקם או מעוניין להציק לנאשם או להטרידו..."
(רע"פ 482/14 הלפרין נ' סטאר ואחרים (פורסם בנבו, 3.3.14) וברע"פ 9818/01 ביטון נ' ציון, פ"ד נט(6) 554, 685, שם נקבע: "... זהו כלי חמור ורציני וכך יש להתייחס אליו... ככלל, לא נועד ההליך הפלילי ליישוב יריבויות אישיות או לריצוי רגשי נקם".

27. בקשה להוצאות במסגרת קובלנה פלילית שנוהלה ע"י אדם פרטי אינה זהה לבחינת בקשה לפסיקת פיצויים בהליך פלילי שנוהלה על ידי המדינה. בית המשפט המחוזי התייחס לכך בעפ"א (מחוזי ת"א-יפו) 80159/02 חטר ישי נ' ארד (פורסם בנבו, 25.9.07) באמרו כי:

"... הסיבה המרכזית לצמצום סמכותו של בית המשפט בפסיקת פיצוי ו/או הוצאות לנאשם שזוכה נעוצה בצורך להבטיח את קיומה של תביעה חזקה אשר תוכל להילחם מלחמה יעילה בפשיעה הגואה, לחזק אותה ולא לרפות את ידיה... שיקולים כבדי משקל אלו אינם רלוונטיים כלל כאשר עסקינן בקובלנה פלילית פרטית, אשר מטבע הדברים תחומה מוגבל ומשתרע על מישור צר של שני גורמים פרטיים, ללא כל זיקה לאינטרס הציבורי בדבר העמדת עבריינים לדין".

...

הדעת איננה סובלת השלמה עם מצב לפיו חוסה הליך הגשת הקובלנה הפרטית במעין חיסיון המגן עליו מפני פסיקת הוצאות המצוי דווקא בד' אמות הסעיף שנועד לפצות נאשם בגין מאסרו ובגין הוצאותיו לאחר שיצא זכאי בדין".

גישה דומה נאמרה בעק"פ (מחוזי חיפה) 51096-03-11 וינמן נ' זיו (פורסם בנבו, 1.6.11) כי: "בהתאם, סבורים אנו, כי בפסיקת הוצאות בהליך של קובלנה פלילית יש לאמץ את עקרונות המשפט האזרחי החל על פסיקת הוצאות משפט שבבסיסם ההגנה על זכותו הקניינית של מי שאולץ להתדיין ונמצא כי לא היה בסיס להליך אליו נגרר ובגינה הוציא הוצאותיו". גישה דומה ניתן לראות גם בע"פ (מחוזי ת"א) 72031/05 אברהם לב נ' עו"ד רסקין (פורסם בנבו, 06.08.07).

מאותם נימוקים גם הוכרה האפשרות לפסיקת פיצויים בגין ביטול קובלנה בטענה מקדמית ולא רק בשל זיכוי הנקבל בהכרעת דין.

28. ב"כ המבקש הפנה לפסיקה בה הוטלו על קובלים הוצאות משמעותיות אשר בחלקם בית המשפט העליון אף

אשר הוצאות אלה, כגון: ק"פ 31604-11-15 טייק אייר בע"מ נ' סויסה ואח' (28.6.17) שם הטיל בימ"ש הוצאות על הקובלים בסך 70,000 ₪ מתוכם 60,000 ₪ לטובת המשיבים ו-10,000 ₪ לטובת אוצר המדינה. בערעור הופחתו ההוצאות בעשרת אלפים ₪ בלבד. ק"פ (ראשל"צ) 36946-06-12 בנצי בן ציון מורדוב נ' יוסף בן דוד (27.3.14) שם הטיל בית המשפט 50,000 ₪ הוצאות לטובת הנקבל ו-30,000 ₪ הוצאות לטובת המדינה. ק"פ (ראשל"צ) 57690-11-11 פלונית נ' פלונית (ביום 25.5.14) שם הטיל בית המשפט 50,000 ₪ הוצאות לטובת הנקבל ו-30,000 ₪ הוצאות לטובת המדינה. הערעור התקבל, בהסכמה, וההוצאות הופחתו ל-16,000 ₪. בית המשפט העליון (רע"פ 1626/15) אשר בבקשת רשות ערעור את פסק דינו של בית המשפט המחוזי.

מן הכלל אל הפרט

29. כאמור, ביום 5.1.23 קבע בית המשפט כי העובדות המתארות את הוראות החיקוק אינן חלק מן התוספת השנייה לחוק סדר הדין הפלילי וביטל את הקובלנה הראשונה שהוגשה. המשיב ערער על כך לבית המשפט המחוזי מחוז מרכז. בסופו של דבר חזר בו המשיב מן הערעור בהמלצת בית המשפט המחוזי.

30. חרף העובדה שהמשיב קיבל את יומו בבית המשפט בשתי ערכאות, הוא בחר להגיש את אותה קובלנה, תוך שנהג בחוסר תום לב יש לומר, כמפורט בביקורת של החלטת כב' השופט פרייז, לבית משפט השלום בכפר סבא.

31. המשיב קיבל הזדמנות להצגת טענותיו בבית משפט זה. בית המשפט שמע בקשב רב את טענות הצדדים וקבע שיש לבטל גם את הקובלנה דנן:

"העולה מכל המקובץ הוא כי קיים בקובלנה פגם גנטי, אשר עומד בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית ושביהמ"ש עומד על השיטה התלת שלבית שנקבעה בע"פ 4855/02, מדינת ישראל נ' בורוביץ, סבורני כי אין מנוס מביטול כתב האישום, שכן בשלב הראשון בית המשפט זיהה את הפגם, וזאת בניסוח כתב האישום, אשר מצביע על הוראת חיקוק אשר אינה נכללת בתוספת השניה לחסד"פ

....

בשלב השני, בית המשפט בוחן האם בקיומו של ההליך הפלילי, חרף הפגמים, יש פגיעה בתחושה של צדק והגינות, וסבורני שהתשובה לכך הינה חד משמעית, עת בן אדם עומד לדין בגין עבירה שלא היה סמכות להאשים אותו במסגרת קובלנה

...

בשלב השלישי, סבורני כי יש לציין שקיום הליך פלילי באופן שכזה, עת נפלו פגמים גנטיים משמעותיים וחמורים, הרי שהדבר כרוך בפגיעה חריפה בתחושה של צדק והגינות ואין מנוס מביטול כתב האישום".

32. מכאן שהמשיב נהג בחוסר הוגנות גם בניסוח הקובלנה דנן, ולא רק בהגשתה לבית משפט השלום בכפר סבא.
33. למעלה מן הצורך יצוין כי כעת, הגיש המשיב, לדבריו, קובלנה חדשה נגד המבקש בגין אותו אירוע רק הפעם ציין כי התקיפה בוצעה בשטח ציבורי ולכן אין מדובר בהסגת גבול ואך ורק בתקיפה. טענה זו מנוגדת לטענה בקובלנה הראשונה ובקובלנה דנן, לפיה האירוע חל בתוך חניית ביתו הפרטית של המשיב.
34. כדברי כב' השופט אהרון ברק בע"פ 1767/94 חגי יוסף נ' מדינת ישראל (פ"ד נג1), 505, 517) העמדה לדין היא עניין רציני. יש בה כדי לשנות את חייו של אדם שכן צל מעיב עליו במשך כל ההליך הפלילי.
35. שלוות נפשו של המבקש נפגעה במשך כשנה ושלושה חודשים, החל מיום הגשת הקובלנה הראשונה. כעת משהוגשה קובלנה שלישית באותו עניין, מתחזקת אף יותר תחושת אי הנוחות כלפי התנהלותו של המשיב.
36. בנסיבות אלו, לנוכח הסיכון שעמד בפני המבקש בהליכים הפליליים המיותרים וחסרי הבסיס שתוארו לעיל, אשר הביאו להוצאות משפטיות רבות עברו, אני קובע כי יש להשית על המשיב בהוצאות משפט שכן הוא גרר וגורר עדיין את המבקש בין כתלי בתי המשפט במחוז מרכז פעמים רבות ומאלץ אותו להתגונן תוך שכירת שירותי עורך דין להגנתו.
37. יפים בהקשר זה הדברים שנאמרו מפי כב' השופט שוהם ברע"פ 482/14 הלפרין נ' סטאר, (פורסם בנבו, 03.03.14):

"לחששות אלו ניתן מענה, בין היתר, באפשרות להטיל על הקובל את תשלום הוצאות הגנתו של הנאשם, במקרה של זיכוי או ביטול אישום (סעיף 80(א) לחוק העונשין)".

38. ב"כ המבקש ביקש לפצות את המבקש בסך של 96,400 ₪ אשר בנויים כדלקמן: 81,400 ₪ עבור הוצאות מימון. צורפו הסכמי שכר הטרחה. 15,000 ₪ נוספים עבור עוגמת נפש, הוצאות שוטפות נוספות, נזקים לא ממוניים ופיצויים לדוגמא.
39. סבורני כי יש להביא בחשבון מצד אחד את העובדה שהמבקש נעזר בעורך דין אשר נדרש לטיעונים מפורטים בכתב וכן את נסיבותיו של המבקש. מצד שני יש להביא בחשבון קיומם של שני דיונים בלבד במעמד עורך הדין בקובלנה דנן.
40. תקנה 9 בתקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר), תשמ"ב-1982 (להלן: "התקנות"), שכותרתה הוצאות הגנה, קובעת:

- (א) **הסכום המרבי לתשלום הוצאות הגנתו של עצור או של נאשם לפי סעיף 32(א) לחוק סדר הדין הפלילי או לפי סעיף 80 לחוק העונשין, יהיה כמפורט בתוספת.**
- (ב) **נוכח בית המשפט שבנסיבות העניין מן הצדק לקבוע לעצור או לנאשם תשלום הוצאות בעד שכר טרחת עורך דין גבוה מזה שנקבע בפריט המתאים**

עמוד 7

בתוספת, רשאי הוא לקבוע סכום גבוה יותר בשיעור שלא יעלה על חמישים אחוזים מהסכום הקבוע באותו פריט.

(ג) פסק בית המשפט שכר טרחת עורך דין לפי תקנה זו ייוסף לסכום שנפסק כאמור סכום השווה למס ערך מוסף החל עליו, ודינו של סכום שהוסף כאמור כדין שכר הטרחה שנפסק."

הסכום המרבי שניתן לפסוק בבית משפט השלום ושכר טרחת עורך דין לישיבה הינו 2,294 ₪.

41. לאור מכלול הנסיבות והנימוקים שהוצגו בהרחבה לעיל וכן בשים לב לפער בין האמור בתקנות לבין הסכום ששילם המבקש בפועל, אני מוצא לפעול בהתאם ללשון תקנה 9(ב), ולהורות על פסיקת הסכום האמור בתוספת 50%. **בעק"פ (חי') 11-03-51096 וינמן נ' זיו (1.6.11)** נפסק כי כאשר מביאים בחשבון את טיב ההליך ואת האבחנה בין קובלנה פלילית פרטית לבין כתב אישום, מתקיימים תנאים המצדיקים לחשב את סכום הפיצוי בהתאם לסכום המרבי אותו מוסמך בית המשפט לפסוק ובכך להביא לידי ביטוי את גישת המשפט האזרחי לפסיקת הוצאות. סבורני כי בכך יש לתת ביטוי להתנהלות ההליך מטעמו של המשיב והאופן בו אלץ את המבקש להתגונן בבית המשפט פעם אחר פעם תוך שכירת שירותים של עורך דין פרטי.

42. נוכח המפורט לעיל אני נעתר לבקשה ומורה על החזר הוצאות למבקש ע"י המשיב, בכפוף למגבלות תקנות הפיצויים, בסך 3441 ₪ עבור כל ישיבה ובסה"כ עבור שתי ישיבות סך של 6882 ₪.

ניתנה היום, י"ב שבט תשפ"ד, 22 ינואר 2024, בהעדר הצדדים.